

«Άγιε Νεκτάριε, μ' έσωσες, σ' ευχαριστώ»

/ Γνώμες

Λίγα Χρόνια μετά τη κοίμησή του, στα 1939, φέρανε στο μοναστήρι ένα δαιμονισμένο. Τον πήγαν στον τάφο του Δεσπότη. Τότες δεν υπήρχε τα εκκλησάκι πάνω από τον τάφο. Κι ο τάφος ήταν χαμηλός. Το πεύκο μόνο ήταν κοντά. Οι παπάδες λοιπόν μνημονεύανε το δαιμονισμένο και τότε διαβάζανε πάνω στον τάφο. Τον κρατούσαν δεμένο με αλυσίδες δύο χωροφύλακες και δύο ναύτες. Δεν μπορούσαν να τον κάνουνε καλά. Τους συντάραζε. Χάλαγε ο κόσμος. Μια στιγμή λοιπόν, ο δαιμονισμένος άρχισε να φωνάζει τόσο δυνατά, που φοβηθήκαμε όλοι: «Άγιε Νεκτάριε, μ' έκαψες». Φώναζε το δαιμόνιο που ταλαιπωριόταν από τον Άγιο. Σε λίγο, ο άνθρωπος έπεσε σα νεκρός. Αυτό ήταν. Θεραπεύτηκε! Σηκώθηκε και με δάκρυα στα μάτια προσκύνησε τον τάφο, λέγοντας και ξαναλέγοντας: «Άγιε Νεκτάριε, μ' έσωσες, σ' ευχαριστώ»!

«Είμαι Πειραιώτης. Μόλις επέστρεψα από το αλβανικό μέτωπο. Κινδύνεψα. Δίπλα μου ακριβώς, έπεσε μια οβίδα. Άνοιξε ολόκληρο πηγάδι. Εκείνη τη στιγμή, έρχεται αστραπιαία ένας παπάς – που βρέθηκε; – και μου δίνει μια γερή σπρωξιά. Μ' έριξε στο χώμα, αντίθετα από την οβίδα. Γλίτωσα, κυριολεκτικά από θαύμα. Όταν γύρισα στο Πειραιά, άρχισα να ρωτώ γνωστούς παπάδες και να κοιτάζω φωτογραφίες ιερωμένων, για να βρω τον παπά μου μ' έσωσε. Εκείνος, μόλις μ' έσπρωξε, εξαφανίστηκε. Ταραγμένος όπως ήμουν, ούτε που μου ' κοψε να τον αναζητήσω εκείνη τη στιγμή. Ανάμεσα στις φωτογραφίες που μου δείξαν, ήταν

και μια του Αγίου Νεκταρίου. Αυτός είναι! Φώναξα ανατριχιασμένος. Γι' αυτό έρχομαι στο μοναστήρι. Ήθελα κι εγώ, κάτι να προσφέρω στο μοναστήρι του. Ρώτησα κι έμαθα ότι έσπασαν τα κεραμίδια τους και δεν είχαν χρήματα οι μοναχές να τα επισκευάσουν. Ανέλαβα εγώ. Θα τα κάνω καινούργια απ' την αρχή. Γι' αυτό πηγαίνω. Είναι η δεύτερη φορά. Όταν πρωτοπήγα, με υποδέχτηκαν οι μοναχές, δίχως να με γνωρίζουν. «Ήρθατε για τα κεραμίδια;» με ρώτησαν!

Τα' χασα. Δεν είχα πει τίποτα σε κανένα. Βλέποντας την απορία μου, μου είπαν: «Ήρθε χτες βράδυ χαρούμενος ο Δεσπότης μας (σ.σ. ο Άγιος) και μας το είπε!...»».

Αυτά μου διηγήθηκε το παληκάρι. Ανεβήκαμε όλοι μαζί στο μοναστήρι. Πήγα στον τάφο, γονάτισα κι άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Εκείνη τη στιγμή μια υπέροχη μυρωδιά γιασεμιού απλώθηκε. Άρχισα να ψάχνω μέσα στην αυλή την κρεβατίνα με το γιασεμί. Η Γερόντισσα Παρασκευή με ρώτησε τι ψάχνω. Όταν της εξήγησα, μου είπε: «Δεν έχουμε γιασεμί στο μοναστήρι. Ούτε βασιλικό. Σε υποδέχτηκε ο Άγιος, παιδί μου!». Από τότε, πίστεψα πιο δυνατά στη χάρη του.

Ο Δεσπότης ήταν άγιος από ζωντανός. Ένα πρωί, ήρθε μια πλουσιοπάτη οικογένεια από τις κυκλάδες. Οι γονιοί κι ένα κορίτσι. Τη μικρή την είχαν πάει στην Αγγλία. Την εξέτασαν οι γιατροί και είπαν ότι, άμα γίνει δεκατριών χρονών θα πεθάνει. Το λοιπόν, ξαναπήγαν το παιδί στην Αγγλία, για δεύτερη φορά. Τίποτα. Ήρθαν και πάλι άπρακτοι στο νησί τους. Τότε η μάνα του παιδιού είδε στον ύπνο της το Δεσπότη τον Άγιο Νεκτάριο. Της είπε:

– Παντού το πήγατε το παιδί, παντού το γυρίσατε. Φέρτε το και στο σπίτι μου, στην Αίγινα. Με λένε Νεκτάριο. Μην το ταλαιπωρείτε. Αυτό είναι όπως το γέννησες, ολόκαλο!...

Γι' αυτό ήρθαν στην Αίγινα. Τους πήγα στο μοναστήρι. Κάνανε λειτουργία και κοινωνήσανε από το Δεσπότη. Εκείνος το σταύρωσε και τους είπε ότι ο Θεός θα το κάνει καλά. Φύγανε οι άνθρωποι. Ύστερα από λίγο καιρό, νά'σου κι ήρθανε πάλι. Το κορίτσι τους ήταν πεντάγερο. Με βρήκανε στην αγορά και σαλτάραν πάνω στην καρότσα να τους πάω στο μοναστήρι. Κάνανε πάλι λειτουργία. Κλαίγανε και γελούσανε μαζί, απ' τη χαρά τους. Ο Δεσπότης το θεράπευσε το παιδί.

...Αμέτρητα θαύματα γίνονταν από τότε (όταν ζούσε). Δαιμονισμένοι

λυτρώνονταν, άρρωστοι θεραπεύονταν, χίλια δυό. Τα μαθαίναμε όλοι οι Αιγινήτες και σταυροκοπιόμασταν. Πολλά, πολλά... Μόνο που τον έβλεπες, αισθανόσουνα πως ήταν θαυματουργός. Γαλήνια η μορφή του. Πράος, γλυκός. Άνθρωπος με πνεύμα Θεού.

...Τρέχω στο κελί του Αγίου. Μόλις μπήκα στην τραπεζαρία του, βλέπω την εσωτερική πόρτα ανοιχτή. Αυτό που αντίκρυσα στη συνέχεια – όπως θα καταλάβετε με άφησε άναυδη. Με γέμισε θαυμασμό. Ο Άγιος δεν πατούσε στο πάτωμα! Στεκότανε στον αέρα, δύο σπιθαμές πάνω από το έδαφος! Τα χέρια του ήσαν υψωμένα προς το εικονοστάσιο του, στην Παναγία και προσευχόταν. Το πρόσωπό του είχε υποστεί μian αλλοίωση. Πρόσωπο Αγίου. Όταν είδα αυτό το θαύμα, συγκινήθηκα βαθύτατα...

...Όταν γύρισα το 1920 από τη Μικρασιατική οπισθοχώρηση, έμαθα πως λίγες ημέρες πριν, μια φτωχιά γυναίκα πήγε ξυπόλητη στο μοναστήρι. Μόλις την είδε ο Άγιος, έβγαλε τις παντόφλες του και τις έδωσε. Ύστερα από λίγο, πήγε με άλλη φτωχιά που πείναγε. Λέει τότε ο Άγιος στις Γερόντισσες:

- Δώστε της να φάει.

- Δεν έχουμε τίποτα, Σεβασμιώτατε, εκτός από λιγοστό ψωμάκι.

- Να το δώσετε αμέσως τους είπε ... κι έχει ο Θεός!...

Το πρωί, να΄σου ένας πλούσιος με δύο γαϊδουράκια, φορτωμένα ρύζι, ζάχαρη, μακαρόνια, αλεύρι. Δωρεά στη μονή. Το ξέρω, γιατί βοήθησα στο ξεφόρτωμα. Θυμάμαι, γύρισε ο Άγιος εκείνη τη στιγμή και λέει με σημασία στην ηγουμένη:

-Γερόντισσα, έχει ο Θεός... Κι έκανε το σταυρό του.

... Άλλη μια φορά, πήγανε χωρικοί από τον Κοντό και του είπαν ότι με την ανομβρία θα πάθουνε πολλές ζημιές. Ο Άγιος έκανε δέηση και άρχισε αμέσως

δυνατή βροχή! Τα θυμάμαι πολύ καλά.

Τι ευλογία, γιαγιά, να ζήσει στο νησί σας ο Άγιος Νεκτάριος!...

Άκου δω. Παντού γίνανε του κόσμου τα εγκλήματα. Κάψανε τα Καλάβρυτα, κάψαν τα χωριά όλα. Εδώ, δεν εράγισε ούτε πέτρα. Δεν άνοιξε μύτη. Για τη χάρη του Αγίου. Μιλώ για την Κατοχή. Ο γερμανός διοικητής Αθηνών, έλεγε ότι άμα περνάγανε τ'αεροπλάνα τους και πήγαιναν στην Κρήτη, δεν βλέπανε την Αίγινα. Ούτε καταχνιά ήταν, ούτε τίποτα. Κι όμως! Αίγινα πουθενά. Τη σκέπαζε ο Άγιος. Από τον καιρό που ήρθε ο Άγιος στον τόπο μας, πάμε από το καλό στο καλύτερο

Από το βιβλίο «Μίλησα με τον Άγιο Νεκτάριο» Β΄ Τόμος ΑΘΗΝΑΙ 1999